

У западним земљама је доминантна визија развоја такозване “**зелене агенде**” која, поред осталог, подразумева и производњу енергије без трунке ослобађања **угљен-диоксида**. **Све су међутим гласнија упозорења да је цели концепт једна велика илузија и у ствари обмана која ће прво опљачкати грађане а онда и урнисати привреде западних друштава.** Тренутно 85 одсто светске енергије долази из фосилних горива.

Многе владе у западном свету су се обавезале да у скорој будућности успоставе нулту емисију угљеника (“net zero”). Америка и Британија кажу да ће то успети до 2050. године. То значи напуштање традиционалних електрана и опште је званично уверење да се то може постићи соларним и **ветро парковима**, струјом од сунца и ветра.

Али, реалност је потпуно другачија.

Фатална грешка

Ти планови, како упозорава **Брајан Лејланд**, британски стручњак са више од 60 година искуства у енергетској индустрији, имају једну фаталну грешку: ослањају се на снове да постоји доступан начин да се складишти вишак тако створене електричне енергије.

У стварности, производња струје у ветро парковима често пада испод 10 одсто званично проглашеног капацитета и то у континуитету. Соларна производња комплетно нестане сваке ноћи и пада за 50 одсто током облачних дана.

Другим речима, и даље ће бити неопходне традиционалне електричне централе.

У званичним саопштењима се тврди да би нулта емисије могла да се постигне само даљом изградњом ветро и соларних паркова. Али, у реалности те исте земље које су толико уложиле у те нове изворе енергије и даље своја светла одржавају старим електранама, када нема ветра и сунца. Неравномерна снага ветра и сунца доводи до кварова и веома скупог одржавања а неки ветро паркови морају да буду и комплетно угашени.

За сада се то донекле прикрива од јавности јер земље са традиционалним електранама позајмљују своје вишкове другима које су се ослониле на соларне и ветрове. И тако се јавност замајавала да соларни и остали системи могу да функционишу а у стварности то је позајмљена и скупа струја.

(Не)здрав начин

То, међутим, није одрживо на дужи рок. Јер ће и те земље под притиском Европске уније или Светске банке морати да пређу на соларну и енергију ветра и онда неће имати струје да позајмљују. И ако ће је имају други, због терора “зелене агенде” они неће смести да је купе јер ће то бити забрањено пошто је направљена на “нездрав

начин”.

Цене електричне енергије ће драстично да порасту што ће наравно поскупети и све остало а нестанци струје ће бити чести. Ту не може да помогне изградња нових и нових соларних и ветро паркова. Чак и када би њихов капацитет био и стотину пута већи не може да помогне у хладним и ноћима без ветра.

Има само једно решење за те обновљиве изворе енергије. Да се направе огромни акумулатори који би могли да имају енергију за неколико дана минимално. Али...

На пример, једноставна рачуница показује да би Калифорнији било потребно више од 200 мегават-часова у акумулаторима за сваки инсталирани мегават у ветровним и соларним изворима. Немачка би вероватно прошла са 150 мегавати.

Тренутна цена акумулације у акумулаторима је око 600.000 долара по мегават часу. То значи да би за сваки мегават струје у Калифорнији требало издвојити 120 милиона долара за чување у акумулаторима. У Немачкој би то било 90 милиона долара. Струја добијена од ветра кошта око 1,5 милион долара по мегават часу а цена чувања у акумулаторима би била астрономска: 80 пута већа него што кошта ветро турбина.

И кључно, толики број акумулатора једноставно не постоји.

Нема толико литијума, кобалта и других ретких минерала на тржишту. Ако би их и било онда би цене биле астрономске и нико то не би могао да плати.

Друге идеје

Неке земље покушавају са пумпањем воде у акумулациона језера. Идеја је да се вода, у време када соларне и турбине на ветар дају струју, пумпа у та језера која су на већој висини и онда се вода пушта у хидроцентралне када је мрачно и без ветра. Многи су такви системи већ изграђени у Кини, Америци и Јапану али они имају капацитете за само шест до десет сати рада електрана. Поред тога што је тешко пронаћи адекватну локацију, 400 до 700 метара изнад електране и на простору између пет до десет километара проблем је што се пумпањем воде изгуби најмање 25 процената енергије. И тај систем не може да реши проблем на националном нивоу.

Има и других идеја. На пример, да се угљен-диоксид од фосилних електрана спроводи (хвата) и складишти како би се избегли проблеми са ветро и соларним турбинама. Али, то је само пуштање жеља, за то нема технологије. Иако је за ту идеју потрошен огроман новац нико до сада није успео да развије такву технологију. Уз све, складиштење угљен-диоксида је велики проблем јер на сваку тону угља у термоелектранама ослободи се три тоне угљен-диоксида.

Друга идеја је да се енергија складишти коришћењем водородне технологије. Али и ту је проблем. Водород се прави од природног гаса (такозвани плави водород) али према

“зеленој агенди” биће забрањена употреба природног гаса. А чист, такозвани “зелени” водород се прави од воде али уз употребу огромне количине електричне енергије, од које се 60 одсто изгуби током процеса. Додатни проблем је складиштење и руковање водородом. Он је састављен од веома малих молекула и цури кроз скоро све. У најбољем, велики део водородна ће да нестане док се не употреби а у најгорем случају десиће се велики пожар и експлозије. И све је то и скупо и ризично.

Веровање у чуда

Британски стручњак указује да је закључак веома једноставан: уколико се не деси неко чудо, не постоје могућност да се пронађе технологија за прихватљиво складиштење. Лејланд каже да би се актуелна политика форсирања ветро и соларних паркова, у нади да ће се десити неко чудо, могла описати као када неко “скочи из авиона без падобрана, надајући се да ће падобран бити измишљен, достављен и отворен током пада и на време и да ће га тако спасити да не удари у земљу”.

Турбине на ветар и соларни панели треба да имају подршку скоро 100 посто, са неким другим изворима струје. Другим речима, такозвани “net zero” неће никада бити достигнут.

Има додуше, указује Лејланд, један извор јефтине и поуздане струје и са мало загађености – то су нуклеарне електране. Модерна технологија омогућава јефтину и безбедну производњу струје у тим електранама. А ако би се оне користиле само за подршку ветру и сунцу онда ти нови изуми више не би били ни потребни.

Ветар и соларни панели су у ствари комплетно бесмислени, каже тај британски стручњак.

И он није усамљен у својим упозорењима. Физичар и математичар, професор Универзитета у Оксфорду Вејд Алисон каже да идеја са струјом од ветра пропада на свим пољима, није успешна када се погледа са свих страна, али да владе игноришу разумну дискусију о томе. Истовремено, сунчани панели као извор струје су екстремно слаби. Алисон је израчунао да на ветру брзине од 35 километара на час ветрењаче произведе 600 вати по квадратном метру, кад су у пуној снази. Да би се произвела иста количина струје, коју на пример прави “Поинт Ц”, нуклеарна електрана у Британији, а то је 3.200 милиона вати, биће потребно 5,5 милиона квадратних метара за турбине. А да се и не говори о уништавању животне околине и биљног и животињског света и на копну и у мору.

Фактор осам

Алисон је такође израчунао да је генерална ефикасност турбина на ветар веома упитна. Ако брзина ветра опадне за половину, производња струје опадне за фактор

осам. А ако се ветар појача за половину онда се даје осам пута више струје али тада турбина мора да буде угашена да би се сачувала и заштитила.

Генерално, турбине на ветар су крајње непоуздане.

У ЕУ и у Британији је до сада инсталирана номинална снага турбина на ветар од 236 гигавата, а до сада је само 26. марта 2022. дала највише - 103 гигавата, а свим осталим данима током година знатно мање. Алисон такође упозорава да је проблем сигурност, када је реч о огромним акумулаторима за складиштење енергије, а и нема довољно материјала за њих. И они не могу да буду замена за струју. Нема материјала за толико акумулатора, а и да се мењају сваких десет година потребно је 2,5 милијарде тона акумулатора.

Слично мисли и нуклеарни физичар Др Волас Манхајмер. Он упозорава да то не само да неће бити успешно “него ће да кошта хиљаде милијарди, уништиће велике површине животне околине а потпуно непотребно”.

Амерички математичар и адвокат **Франсис Ментон** оцењује да они који говоре о нултој емисији “немају уопште идеју о чему говоре и шта раде”. Мора да се мења и комплетна преносна мрежа која би само у Великој Британији коштала око хиљаду милијарди фунти.

Та зелена идеја ће да уништи **Европу** која је преко ЕУ постала њен главни заговорник. Немачка је, на пример, уложила стотине милијарди у ветро паркове и **соларне панеле** али тиме обезбеђује само осам одсто потреба за електричном енергијом. **У Америци је много лицемерније. Америка проповеда те идеје а још увек има 6.250 електрана на угаљ.**

По свему судећи, на делу су још једна историјска обмана и велика пљачка.

Izvor: RT Balkan